

HET SPOOKPENSION

Marlie Zweers

@alle rechten voorbehouden

Over de auteur

Marlie Zweers werd geboren in Almelo en heeft daarna in Zwolle gewoond. Tegenwoordig woont zij in Meppel. Al van jongs af aan droomde ze ervan om schrijfster te worden en ooit een eigen plek te creëren waar mensen zich thuis voelen.

Die droom heeft ze inmiddels deels waargemaakt: ze runt een eigen bed & breakfast en appartementenverhuur, waar gastvrijheid, warmte en verbinding centraal staan.

Met Kind van Twee Werelden zet Marlie haar eerste stap als auteur. Het idee voor dit boek ontstond dankzij haar dochter Gaby, die haar inspireerde om haar creativiteit om te zetten in een verhaal.

Tijdens het schrijfproces werd ze gesteund door haar partner Hans, en door haar moeder van 87 jaar, die nog altijd een belangrijke steun en toeverlaat voor haar is. En haar muze is haar dochter Gaby, die elke keer met leuke nieuwe ideeën aankomt.

Inmiddels heeft Marlie meerdere boeken uitgebracht.

Hoofdstuk 1 – De vriendelijke gast

Het was een gewone dag. Zo'n dag waarvan je er als eigenaar van een Bed & Breakfast tientallen per jaar hebt. Geen bijzonderheden, geen problemen, geen onverwachte telefoontjes van gasten die de sleutelkluis niet konden vinden.

Stan was achter op het erf bezig met wat onderhoudswerkzaamheden. Ik had net de laatste kamer schoongemaakt. De bedden waren vers opgemaakt, de badkamers glommen en de handdoeken lagen netjes opgevouwen klaar voor nieuwe gasten.

Tevreden plofte ik neer op een stoel voor het huis.

Met een kop koffie naast me en een sigaret tussen mijn vingers keek ik uit over het erf. De oude boerderij lag er vredig bij. Een lichte wind streek door de bomen en ergens in de verte hoorde ik een merel zingen.

Precies zoals ik het graag had.

Ik nam een laatste trek van mijn sigaret toen ik iemand over het pad zag aankomen.

Dat was niet ongebruikelijk. Wandelaars vroegen regelmatig de weg of wilden weten of er nog een kamer vrij was. Toch viel deze man me direct op.

Hij was lang. Zeker een meter negentig. Keurig gekleed in een donkere jas die er ouderwets uitzag, alsof hij zo uit een andere tijd was gestapt. Zijn grijze haar was netjes gekamd en op zijn gezicht stond een vriendelijke glimlach.

Hij liep rustig naar me toe.

"Goedemiddag," zei hij.

"Goedemiddag," antwoordde ik terwijl ik opstond.

Automatisch stak ik mijn hand uit.

De man leek dat niet op te merken. Zijn blik ging langs mijn hand alsof die er niet was.

"Mijn naam is Kees de Lange," zei hij vriendelijk. "Heeft u misschien nog een kamer vrij voor vannacht?"

Ik liet mijn hand ongemakkelijk zakken.

"Dat treft. De Gele Kamer is nog beschikbaar."

Zijn glimlach werd iets breder.

"Dat is mooi. Die kamer zou ik graag willen hebben."

Alsof hij al wist dat die beschikbaar was.

Ik draaide me om naar de receptie.

"Komt u maar mee."

Binnen noteerde ik zijn gegevens. Tenminste, voor zover hij die gaf. Alleen zijn naam. Geen telefoonnummer, geen adres.

Op zichzelf niet heel vreemd. Sommige gasten wilden hun privacy bewaren.

Toen hij betaalde viel me nog iets op.

Hij haalde enkele bankbiljetten uit zijn portemonnee die ik al jaren niet meer had gezien.

Oude guldens.

Ik keek hem verbaasd aan.

"Die worden al heel lang niet meer gebruikt."

"Oh," zei hij vriendelijk. "Dat was ik vergeten."

Vergeten?

Ik moest bijna lachen.

"Geen probleem. Ze zijn nog steeds in te wisselen."

Sterker nog, toen ik later uit nieuwsgierigheid de waarde berekende, bleek het bedrag zelfs iets hoger te zijn dan de overnachting kostte.

Ik gaf hem de sleutel van de Gele Kamer.

Hij bedankte me beleefd en liep de trap op.

Dat was de laatste keer dat ik hem zag.

Niet dat ik daar toen bij stilstond.

Dat gebeurde wel vaker. Sommige gasten kwamen laat binnen, vertrokken vroeg en lieten hooguit een gebruikt bed achter.

De volgende ochtend stond het ontbijt klaar.

Kees verscheen niet.

Ik wachtte een tijdje, ruimde uiteindelijk zijn bord weer op en ging verder met mijn werk.

Pas later die dag besepte ik dat ik hem helemaal niet had zien vertrekken.

Geen voetstappen op de trap.

Geen deur die was dichtgevallen.

Geen groet.

Niets.

Toen ik de Gele Kamer controleerde, was die leeg.

Het bed zag eruit alsof niemand erin had geslapen.

De handdoeken waren ongebruikt.

Er lag geen bagage.

Er was geen spoor van de man.

Alleen zijn naam stond nog in het gastenboek.

Kees de Lange.

Een naam die ik, om redenen die ik toen nog niet begreep, nooit meer zou vergeten.

Hoofdstuk 2 – Bekende gezichten

Ongeveer twee weken later zat ik opnieuw voor de boerderij.

Het was een rustige middag. Stan was ergens achter op het terrein bezig en ik genoot van een kop koffie in de zon. Ik dacht allang niet meer aan Kees de Lange. Gasten kwamen en gingen nu eenmaal.

Tot ik een bekende gestalte over het pad zag lopen.

Mijn eerste gedachte was dat ik me vergiste.

Maar toen hij dichterbij kwam, wist ik het zeker.

Het was hem.

Dezelfde lange man.

Dezelfde donkere jas.

Dezelfde rustige glimlach.

Hij leek zelfs exact hetzelfde als twee weken geleden.

Ik stond op.

"Goedemiddag."

"Goedemiddag," antwoordde hij vriendelijk.

Automatisch stak ik mijn hand uit.

Opnieuw leek hij die niet te zien.

Alsof mijn hand eenvoudigweg niet bestond.

"Mijn naam is Kees de Lange."

Ik moest mezelf bedwingen om niet te lachen.

"Dat weet ik nog."

Hij keek me vriendelijk aan.

"Dat is fijn."

Geen enkele reactie verder.

Niet: u kent mij nog? Of: ik ben hier eerder geweest.

Niets.

Alsof dit gesprek voor hem volledig nieuw was.

"De Gele Kamer is nog beschikbaar?" vroeg hij.

Ik keek hem verbaasd aan.

"Ja."

"Dan zou ik die graag weer reserveren."

Het voelde vreemd.

Niet eng.

Niet onaangenaam.

Gewoon vreemd.

Binnen betaalde hij opnieuw met oude guldens.

Opnieuw exact genoeg.

Opnieuw biljetten die eruitzagen alsof ze rechtstreeks uit een oude portemonnee van tientallen jaren geleden kwamen.

Ik gaf hem de sleutel.

Hij bedankte me vriendelijk.

En liep naar boven.

Dat was de laatste keer dat ik hem zag.

De volgende ochtend stond zijn ontbijt onaangeroerd op tafel.

De kamer was leeg.

Het bed nauwelijks gebruikt.

En nergens een spoor van Kees.

Die avond vertelde ik het aan Stan.

Hij zat aan de keukentafel met een biertje.

"Die man van laatst was er weer."

Stan keek op.

"Welke man?"

"Die lange. Kees de Lange."

"Oh."

Dat was alles.

"Oh."

"Vind je dat niet vreemd?"

Stan haalde zijn schouders op.

"Niet echt."

"Niet echt?"

"Hij betaalt toch?"

"Ja."

"Veroorzaakt hij overlast?"

"Nee."

"Maakt hij iets kapot?"

"Nee."

Stan nam een slok van zijn bier.

"Dan zou ik me er niet druk om maken."

Ik moest lachen.

Dat was typisch Stan.

Zolang niemand de boel afbrak, ruzie maakte of midden in de nacht dronken over het erf liep, was alles prima.

En eerlijk gezegd had hij gelijk.

Het was misschien een bijzondere man.

Maar verder deed hij niemand kwaad.

Toch bleef het aan me knagen.

Niet omdat hij terugkwam.

Maar omdat ik hem nooit zag vertrekken.

Een week later verscheen opnieuw een gast.

Of beter gezegd:

een gast kwam aanlopen.

Net als Kees.

Geen auto.

Geen fiets.

Geen koffer.

Gewoon wandelend over het erf.

Het was een vrouw van rond de zestig.

Grijs haar.

Een vriendelijke uitstraling.

En een nette jurk die ouderwets aandede.

Ik stond op om haar te begroeten.

"Goedemiddag."

"Goedemiddag."

Ik stak mijn hand uit.

Net als Kees keek ze er dwars langsheen.

Niet onbeleefd.

Niet expres.

Alsof ze hem eenvoudigweg niet zag.

"Mijn naam is Betty Smith."

Ik voelde een lichte rilling.

Waarom wist ik niet.

Misschien omdat het me direct deed denken aan Kees.

Misschien omdat het precies hetzelfde begon.

"Waarmee kan ik u helpen?"

"Ik zou graag een kamer willen."

"Natuurlijk."

Ik pakte het reserveringsboek.

"Welke kamer had u in gedachten?"

Ze glimlachte.

"De Gele Kamer, als die beschikbaar is."

Even bleef ik stil.

Toeval.

Dat moest het zijn.

Toch voelde het steeds minder als toeval.

"Die is beschikbaar."

"Dat is fijn."

Toen ze betaalde, wist ik al wat er zou gebeuren.

En inderdaad.

Uit haar portemonnee kwamen oude guldens tevoorschijn.

Biljetten die al tientallen jaren niet meer in omloop waren.

Ik keek naar het geld.

Toen naar haar.

Maar Betty glimlachte alleen vriendelijk.

Alsof er niets bijzonders aan de hand was.

En voor het eerst begon ik me af te vragen of Stan misschien toch ongelijk had.

Misschien moest ik me hier wél druk om maken.

Hoofdstuk 3 – Steeds dezelfde kamer

De weken gingen voorbij.

Betty Smith was net zo spoorloos verdwenen als Kees de Lange. Ik had haar tijdens haar verblijf niet meer gezien. Niet op de gang, niet in de ontbijtruimte en ook niet bij vertrek.

Inmiddels begon ik er bijna aan te wennen.

Bijna.

Want drie weken later zag ik opnieuw een bekende gestalte over het pad lopen.

Ik hoefde niet eens goed te kijken.

Ik wist direct wie het was.

Kees de Lange.

Dezelfde lengte.

Dezelfde donkere jas.

Dezelfde vriendelijke glimlach.

En, voor zover ik kon zien, geen dag ouder geworden.

"Goedemiddag," zei hij.

"Goedemiddag, meneer De Lange."

Zoals altijd stak ik mijn hand uit.

Zoals altijd keek hij er langsheen.

Inmiddels vond ik dat misschien nog wel het vreemdste van alles.

Niet dat hij mijn hand niet wilde schudden.

Het leek werkelijk alsof hij hem niet zag.

"Ik zou graag de Gele Kamer willen."

Natuurlijk wilde hij die.

Ik had inmiddels niets anders meer verwacht.

Gelukkig was de kamer vrij.

Binnen haalde hij opnieuw oude guldens tevoorschijn.

Ik nam ze aan zonder er nog iets van te zeggen.

Terwijl ik de sleutel pakte besloot ik toch iets te vragen.

"Mag ik u iets vragen?"

"Natuurlijk."

"De vorige keren had ik ontbijt voor u klaargezet, maar u bent nooit gekomen."

Hij keek me verbaasd aan.

Echt verbaasd.

Alsof ik iets heel vreemds had gezegd.

"Ontbijt?"

"Ja."

Hij bleef een paar seconden zwijgend naar me kijken.

"Dat zal niet nodig zijn."

Zijn antwoord klonk vriendelijk, maar ook een beetje onzeker.

Alsof hij niet helemaal begreep waarom iemand hem überhaupt ontbijt zou aanbieden.

"Dan zet ik u zonder ontbijt in het systeem."

"Dat is goed."

Hij glimlachte.

Nam de sleutel aan.

En liep naar boven.

Voor de derde keer.

En voor de derde keer zag ik hem daarna nooit meer.

Toen ik die avond aan Stan vertelde hoe verbaasd Kees had gereageerd op mijn vraag over ontbijt, fronste zelfs hij zijn wenkbrauwen.

"Dat is wel vreemd."

"Dat zeg ik toch."

"Misschien heeft hij iets."

"Wat bedoel je?"

Stan haalde zijn schouders op.

"Geheugenproblemen of zo."

"Maar dan nog. Hij lijkt zich nooit te herinneren dat hij hier eerder is geweest."

"Dat is waar."

Voor het eerst had ik niet het idee dat Stan mijn zorgen wegwuifde.

Ook hij begon het vreemd te vinden.

Twee weken later verscheen opnieuw een gast.

Of beter gezegd:

nog iemand kwam aanlopen.

Ik zag haar al vanaf het erf naderen.

Een vrouw van ongeveer vijftig jaar.

Netjes gekleed.

Vriendelijk gezicht.

Geen tas.

Geen auto.

Geen fiets.

Niets.

Toen ze dichterbij kwam wist ik eigenlijk al wat er zou gebeuren.

"Goedemiddag."

"Goedemiddag."

Ik stak mijn hand uit.

Ze keek er dwars langsheen.

Mijn maag trok samen.

"Mijn naam is Patsy de Goei."

Natuurlijk.

Weer een naam die ik nog nooit had gehoord.

Weer iemand die zomaar uit het niets leek te verschijnen.

"Ik zoek een kamer voor een paar nachten."

"Welke kamer wilt u?"

Ze glimlachte.

"De Gele Kamer, als die vrij is."

Ik moest moeite doen om mijn gezicht in de plooi te houden.

Daar was het weer.

Altijd diezelfde kamer.

Nooit een andere.

Alsof de rest van de Bed & Breakfast niet bestond.

"Die is vrij."

"Wat fijn."

Bij de receptie haalde ze een stapeltje oude guldens uit haar tas.

Precies zoals Kees.

Precies zoals Betty.

Ik nam het geld aan.

Mijn handen voelden ineens koud.

Patsy bedankte vriendelijk.

Nam de sleutel aan.

En liep de trap op.

Ik bleef nog even staan kijken.

Toen liep ik naar buiten waar Stan bezig was een heg te snoeien.

"Stan?"

Hij keek op.

"Ja?"

"Er is weer iemand."

Hij legde de heggenschaar neer.

"Zelfde verhaal?"

"Zelfde verhaal."

"De Gele Kamer?"

"Ja."

"Geen hand geven?"

"Nee."

"Oud geld?"

"Ja."

Stan bleef een paar seconden stil.

"Dat begint wel erg vreemd te worden."

Voor het eerst sinds dit alles begonnen was, hoorde ik twijfel in zijn stem.

En eerlijk gezegd stelde dat me helemaal niet gerust. Integendeel.

Want als zelfs Stan het vreemd vond, dan was er waarschijnlijk écht iets aan de hand.